

Arrest

nr. 246 624 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 20 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 mei 2018 dient de verzoeker, die de Bulgaarse nationaliteit heeft, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst (bijlage 19).

1.2. Op 7 juli 2018 wordt het verblijfsrecht van de verzoeker erkend (bijlage 8) en op 24 juli 2018 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Met een brief van 24 april 2020 nodigt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoeker uit om recente stukken voor te leggen inzake het bewijs van activiteit in loondienst, of het bewijs van een eventuele zelfstandige activiteit, of het bewijs van de hoedanigheid als werkzoekende, of het bewijs van de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of het bewijs dat de verzoeker student is en of de verzoeker of een van zijn familieleden beschikt over humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier.

1.4. Op 4 mei 2020 maakt de stad Gent aan de Dienst Vreemdelingenzaken de documenten over die de verzoeker in antwoord op de voormelde brief had voorgelegd.

1.5. Op 12 juni 2020 beslist de gemachtigde om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Deze beslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 21, aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 1 juli 2020 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: K. (...), K. A. (...), Nationaliteit : Bulgarije, Geboortedatum : (...).1983, Geboorteplaats: S. (...),
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx verblijvende te : (...).
+ 2 kinderen : A.,A. K. (...) (xxx) en A.,M. K. (...) (xxx)

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 22.05.2018 een aanvraag van verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer en verkreeg in die hoedanigheid op 07.07.2018 een bijlage 8, gevolgd door een E kaart op 24.07.2018 Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 24.04.2020 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2e en/of 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Betrokkene nam kennis van de uitnodigingsbrief en leverde binnen de daartoe voorziene termijn, van 15 dagen, een aantal bewijsstukken aan, namelijk : een attest van arbeidsongeschiktheid van Bond Moyson voor de periode 02/09/2019 tot 31/07/2020, uitkeringsattesten van Bond Moyson voor sept. 2019 tot dec.2019 en voor jan.2020 tot apr.2020.

Betrokkene kan alvast het verblijfsrecht niet behouden als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (art. 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Uit nazicht van de RSZ databank (zie gegevens in het dossier) kon blijken dat betrokkene sinds zijn aanvraag (dd.22.05.2018) tot 28.08.2019 was tewerkgesteld. Het betrof onderbroken uitzendtewerkstelling, waardoor art. 42bis §2, 2° van de wet van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is op betrokkene. Betrokkene is na 28.08.2019 niet meer in loondienst geweest. Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van de beëindigde tewerkstelling van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de

VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, echter intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing en kan hij dus niet meer beschouwd worden als werknemer.

Om het verblijf te behouden als werkzoekende, dient betrokkene te voldoen aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08.10.1981). Hij moet ten eerste aantonen dat hij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB, of bewijzen voorleggen dat hij gesolliciteerd heeft. Ten tweede dient betrokkene aan te tonen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Er moet echter geconcludeerd worden dat betrokkene niet voldoet aan de eerste voorwaarde, aangezien er geen bewijzen van inschrijving bij de VDAB, noch bewijzen van sollicitaties terug te vinden zijn in het dossier. Bijgevolg heeft betrokkene niet aangetoond te voldoen aan de eerste voorwaarde, waardoor hij het verblijf op deze basis niet kan behouden.

Bovendien voldoet betrokkene ook niet aan de tweede voorwaarde. Nergens in het dossier is er enig bewijsstuk terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op tewerkstelling.

Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08.10.1981). Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie, evenmin behouden op deze basis.

Aan de hand van de aangeleverde bewijzen kan afgeleid worden dat betrokkene sinds 02.09.2019 arbeidsongeschikt is en hiervoor een uitkering geniet. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs heeft voorgelegd m.b.t. de reden van de arbeidsongeschiktheid, niettegenstaande hem hiertoe de gelegenheid werd geboden naar aanleiding van onze uitnodigingsbrief. Betrokkene wenst naar alle waarschijnlijkheid, op basis van de verkregen uitkering, aan te tonen dat hij bij gebrek aan een economische activiteit kan beschikken over bestaansmiddelen en als houder van toereikende bestaansmiddelen het verblijfsrecht te kunnen verderzetten (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Uit nazicht en analyse van de documenten diende echter vastgesteld te worden dat de inkomsten, verkregen uit deze arbeidsongeschiktheidsuitkering onvoldoende hoog zijn. In het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel wordt bepaald dat de bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen er rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Betrokkene heeft twee minderjarige kinderen ten laste.

Het feit dat betrokkene heden (althans tot 31.07.2020 volgens het voorgelegde attest) over regelmatige inkomsten beschikt doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Aan de hand van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40§ 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50§ 2, 4° van het KB van 08.10.1981 verder te kunnen uitoefenen.

Nergens uit het dossier kan er afgeleid worden dat betrokkene in een andere hoedanigheid, wel zou voldoen aan de voorwaarden (art. 40, §4, eerste lid van de wet van 15.12.1980), om zo het verblijf als EU-burger te behouden.

Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 42 bis van de wet van 15.12.1980 er een einde gesteld dient te worden aan het verblijf van betrokkene.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de vader waarbij de minderjarige kinderen, zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de kinderen, overeenkomstig artikel 42 ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Er werden bovendien geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis, §1, 3e lid (wet 15.12.1980), waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Nergens in het dossier is er enige aanwijzing terug te vinden dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke

belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij evengoed in de eigen lidstaat, of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 42*bis* en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken personen - heeft rekening gehouden.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verweerster de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Tenslotte houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.1.2. Vooreerst: de verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht als werknemer

De verzoeker wenst uitdrukkelijk te verwijzen naar artikel 42*bis* §2 Vw dat het volgende stelt:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Verzoeker heeft zijn attest tijdelijke arbeidsongeschiktheid overgemaakt aan verweerster (stuk 3).

Uit bijkomend onderzoek door verweerster blijkt dat de verzoeker sedert 28.08.2019 niet meer is tewerkgesteld. Verweerster oordeelde vervolgens dat de verzoeker niet meer beschouwd kan worden als werknemer overeenkomstig artikel 42 bis §2 3° van de Vreemdelingenwet.

Nochtans heeft verzoeker een attest tijdelijke arbeidsongeschiktheid aan verweerster bezorgd. Bij tijdelijke arbeidsongeschiktheid dat het gevolg is van ziekte of een ongeval behoudt de EU burger zijn statuut als werknemer en bijgevolg behoudt de Unieburger het recht op verblijf (zie hoger geciteerd artikel 42bis §2 Vw 1°).

Verweerster heeft dan ook niet onderzocht wat de onderliggende reden was van de tijdelijke arbeidsongeschiktheid (ziekte, ongeval of een andere reden) hoewel zij kennis had van de tijdelijke ongeschiktheid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en haar onderzoeksplicht dringt zich op.

Verzoeker benadrukt dat zijn arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een hartziekte. Op 27.01.2020 onderging verzoeker een hartoperatie, daaropvolgend diende hij verschillende medicamenten en antibioticumbehandelingen te volgen. Verzoeker is tijdelijk arbeidsongeschikt n.a.v. zijn hartziekte, en dit gedurende de periode voorafgaand aan de operatie en de periode herstel.

Ter staving legt verzoeker zijn volledig medisch dossier voor (stuk 4).

Zoals blijkt uit het voorlegde attest arbeidsongeschiktheid zou verzoeker begin augustus 2020 terug arbeidsgeschikt moeten zijn en zou hij het werk moeten kunnen hervatten.

Verzoeker is zijn statuut als werknemer niet verloren. Verzoeker is tijdelijk arbeidsongeschikt door een ziekte. Verzoeker heeft nog steeds verblijfsrecht als werknemer zonder dat hierbij zijn inkomsten dienen te worden voorgelegd gelet op het gegeven dat hij afkomstig is uit een land van de EU.

De beslissing van verweerster die een einde stelt aan het verblijfsrecht van verzoeker is niét wettig en dient te worden vernietigd.

5.1.3. Ondergeschikt: geen afdoende toetsing aan de criteria voorzien in art. 42bis Vw

Subsidiair wenst verzoeker de aandacht te vestigen op artikel 42bis Vw § 1:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

[1 Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerster met al deze elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Indien verweerster een bijkomend onderzoek voert, en hieruit nieuwe elementen naar boven komen, dan is de verweerster gehouden overeenkomstig artikel 42bis § 1, 2e lid Vw, om rekening te houden met alle feitelijkheden. Het komt aan verweerster toe om een grondig onderzoek te voeren.

Indien de verweerster twijfels had omtrent de huidige situatie van verzoeker, dan had zij een vraag tot actualisatie dienen te voeren, bijkomende informatie te vragen.

Het komt aan een administratieve overheid om alle noodzakelijke elementen te verzamelen teneinde een grondige beoordeling te kunnen maken.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor schendt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het gegeven dat de moeilijkheden van verzoeker slechts ene tijdelijk karakter hebben: hij is slechts tijdelijk arbeidsongeschikt.

*Verweerster bracht ook de gezondheidstoestand van verzoeker niet in rekening bij het nemen van haar beslissing: verzoeker is momenteel herstellende van een zware hartoperatie.
(zie het stuk 4)*

Daarnaast laat verweerster de familiale toestand van verzoeker volledig aan zich voorbij gaan, het volledige gezin van verzoeker verblijft immers in België.

Verweerster houdt geen rekening met het feit dat de verzoeker sedert 2005 in België verblijft. Sedertdien heeft hij een korte periode in Duitsland verbleven en keerde hij af en toe sporadisch terug naar Bulgarije. België is al ruim 15 jaar de hoofverblijfsplaats van verzoeker en zijn gezin. Verzoeker heeft dan ook steeds gewerkt en legaal in België verbleven.

Daarenboven zijn de kinderen in België opgegroeid en lopen zij hier school...

Het blijkt dan ook niet dat verweerster rekening heeft gehouden met het al dan niet tijdelijk karakter van haar moeilijkheden, de duur van haar verblijf, de persoonlijke situatie en het bedrag aan uitgekeerde steun.

Er werd verder ook geen enkele verwijzing gemaakt naar de leeftijd van verzoeker, de gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie e.d.m.

Dit zijn wettelijke criteria die in rekening moeten worden gebracht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Een zorgvuldig onderzoek vereist immers ook de zoektocht naar elementen die in het voordeel van de verzoeker spreken en aanleiding kunnen geven tot het behoud van haar verblijfsrecht. De beslissing is minstens niet afdoende gemotiveerd.

De verzoeker stelt vast dat de verweerster geen onderzoek heeft gevoerd op basis van het artikel 42bis § 1, 1e en 2e lid Vw...

5.1.4. Besluitend

In hoofdorde: er dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zijn verblijfsrecht als werknemer niet kan verliezen omdat hij slechts tijdelijk arbeidsongeschikt is ingevolge een ziekte. Verweerster maakt een

onzorgvuldige beoordelingsfout door de verzoeker zijn verblijfsrecht te beëindigen terwijl hij voldoet aan de voorwaarde van artikel 42bis § 2, 1° Vw.

Bovendien, mocht verzoeker om welke reden dan ook, toch zijn werknemersstatuut verloren zijn, werden de wettelijke criteria van art. 42bis Vw § 1 niet (afdoende) in acht genomen.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.”

3.2. In de nota met opmerkingen wordt een verweer naar voor gebracht waarbij op de drie aangevoerde middelen tezamen het volgende wordt gerepliceerd:

“Het eerste middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 42bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; de materiele motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 42bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; de materiele motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ; artikel 50, §2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het derde middel voert de schending aan van artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; artikel 47 van het Europees Handvest.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij verwijst naar artikel 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij haar verblijfsrecht als werknemer behoudt. Zij meent haar attest arbeidsongeschiktheid aan verwerende partij te hebben overgemaakt. Zij werpt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op. Zij benadrukt dat haar arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een hartziekte. Op 27 januari 2020 onderging zij een hartoperatie na een periode van behandelingen. Zij verklaart dat uit het attest blijkt dat zij begin augustus 2020 terug arbeidsgeschikt zou moeten zijn. Verzoekende partij meent dat zij tijdelijk arbeidsongeschikt was door een ziekte en dat zij nog steeds verblijfsrecht heeft als werknemer zonder dat zij hierbij haar inkomsten dient voor te leggen omdat zij een EU-burger is.

Verzoekende partij is van oordeel dat er geen afdoende toetsing met de criteria van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet werd gedaan. Het onderzoek werd niet grondig gedaan volgens verzoekende partij. Verwerende partij had rekening moeten houden met het tijdelijk karakter van de moeilijkheden van verzoekende partij – zij was slechts tijdelijk arbeidsongeschikt en met haar familiaal leven – het volledige gezin verblijft in België, België is al ruim 15 jaar hun hoofdverblijfplaats en haar kinderen gaan hier naar school.

2. Verzoekende partij verwijst naar artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit en verklaart dat zij werkte voor haar ongeschiktheid – zij kreeg op 7 juli 2018 een bijlage 8. Verzoekende partij stelt dat zij geen weigeringsbeslissing heeft gekregen maar een bijlage 8, haar verklaring van inschrijving werd dus volgens haar aanvaard. Volgens verzoekende partij is het al dan niet indienen van het attest een element om de aanvraag te weigeren doch geen reden om achteraf het verblijf te beëindigen. Zij stelt dat artikel 42bis dit niet aan als beëindigingsgrond voorziet. Volgens haar moet zij haar inkomsten als werknemen niet bewijzen.

3. Verzoekende partij verwijst naar artikel 13 EVRM en artikel 47 van het EU Handvest. Zij stelt dat in het register staat dat zij haar verblijfsrecht heeft verloren terwijl dit verzoekschrift een schorsende werking zou moeten hebben. Volgens haar zijn haar rechten op een daadwerkelijk schorsend beroep geschonden.

Weerlegging

Ten aanzien van de drie middelen.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten¹.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt ten einde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen².

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980.

Deze bepaling stelt het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. [1 Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.]”

Verzoekende partij verkreeg op 24 juli 2018 een E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat haar situatie echter gewijzigd is. Verwerende partij stuurde op 24 april 2020 een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij verzoekende partij werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2e en/of 3e lid van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Verzoekende partij nam kennis van de uitnodigingsbrief en leverde binnen de daartoe voorziene termijn, van 15 dagen, een aantal bewijsstukken aan, namelijk : een attest van arbeidsongeschiktheid van Bond Moyson voor de periode 02/09/2019 tot 31/07/2020, uitkeringsattesten van Bond Moyson voor sept. 2019 tot dec.2019 en voor jan.2020 tot apr.2020.

Verzoekende partij kreeg de mogelijkheid om al de nodige documenten aan verwerende partij voor te leggen en om specifieke uitleg over haar arbeidsongeschiktheid en persoonlijke situatie te geven. Dat heeft zij in casu niet gedaan. De elementen die in het verzoekschrift worden uiteengezet (ziekte aan het hart, operatie, dat België hun “hoofdverblijfplaats” is, dat zij vanaf 1 augustus 2020 weer zou kunnen werken,...) zijn voor het eerst hier uiteengezet. Verzoekende partij kan deze informatie niet afleiden uit de elementen die zij heeft ontvangen. In dit verband herinnert verwerende partij eraan dat de wettigheid van een beslissing wordt beoordeeld op basis van de informatie waarover de overheid beschikte op het

moment van haar beslissing, en niet in functie van elementen die na haar beslissing opgeworpen werden en welke zij dan ook enkel kon negeren.

Uit nazicht van de RSZ databank (zie gegevens in het dossier) blijkt dat verzoekende partij sinds haar aanvraag (dd. 22 mei 2018) tot 28 augustus 2019 tewerkgesteld was. Het betreft onderbroken uitzendtewerkstelling, waardoor artikel 42bis §2, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op haar. Verzoekende partij is na 28 augustus 2019 niet meer in loondienst geweest. Verwerende partij stelt dat "Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van de beëindigde tewerkstelling van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, echter intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing en kan hij dus niet meer beschouwd worden als werknemer."

Verwerende partij is nagegaan of verzoekende partij op een andere wijze haar verblijfstitel zou kunnen houden en heeft over elke mogelijkheid gemotiveerd waarom ze niet gehouden kunnen worden. De bestreden beslissing verwijst naar de bepalingen van artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2° en tweede lid van de wet en naar artikel 50, §2, van het Vreemdelingenbesluit die beide de voorwaarden geven om een verblijfstitel te krijgen als EU-burger. Verwerende partij verwijst naar de bestreden beslissing die daar uitvoerig over motiveert.

Verwerende partij besluit uiteindelijk dat : "Er werden bovendien geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis, §1, 3e lid (wet 15.12.1980), waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens in het dossier is er enige aanwijzing terug te vinden dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij evengoed in de eigen lidstaat, of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen."

Verzoekende partij heeft geen belang bij haar specifieke middel tegen artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit, nu de bestreden beslissing op basis van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet is genomen en niet op dit laatste artikel.

3. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoekende partij toont dit niet aan. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.³ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.⁴

4. Betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bepaalt artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet dat : "Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van

betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.”

De automatische schorsing van de bestreden beslissing geeft de mogelijkheid aan verzoekende partij om op het Belgisch grondgebied te blijven dankzij het krijgen van een Bijlage 35, voorzien in artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit die stelt inderdaad dat : “Indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, of indien bij deze Raad een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet, geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 35 indien dit beroep gericht is tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt.

Dit document is drie maanden geldig vanaf de datum van afgifte en wordt daarna van maand tot maand verlengd tot over het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist.”

Deze automatische schorsing geeft geenszins het recht om haar E-kaart te houden. Het is ten terech dat verwerende partij verzoekende partij uit het vreemdelingenregister heeft geschrapt.

Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel is dus niet geschonden.

5. De middelen zijn ongegrond.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. De verzoeker voert aan dat hij overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsrecht als werknemer behoudt nu hij tijdelijk arbeidsongeschikt is. Hij benadrukt dat hij een attest van tijdelijke arbeidsongeschiktheid overmaakte aan de verweerder. De verzoeker geeft mee dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt is door zijn hartziekte en dit in de periode voorafgaand aan de operatie van 27 januari 2020 en de herstelperiode nadien, en hij voegt zijn medisch dossier toe als bijlage aan het verzoekschrift. De verzoeker benadrukt dat hij als Unieburger het statuut van werknemer kan behouden in geval van arbeidsongeschiktheid, zonder dat hierbij inkomsten dienen te worden voorgelegd.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Met de thans bestreden beslissing wordt verzoekers EU-verblijfsrecht beëindigd met toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze wettelijke bepaling, waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 42bis, § 2, van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende is bepaald:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden bevat onder meer de volgende motieven:

“Betrokkene nam kennis van de uitnodigingsbrief en leverde binnen de daartoe voorziene termijn, van 15 dagen, een aantal bewijsstukken aan, namelijk : een attest van arbeidsongeschiktheid van Bond Moyson voor de periode 02/09/2019 tot 31/07/2020, uitkeringsattesten van Bond Moyson voor sept. 2019 tot dec.2019 en voor jan.2020 tot apr.2020.

Betrokkene kan alvast het verblijfsrecht niet behouden als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (art. 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Uit nazicht van de RSZ databank (zie gegevens in het dossier) kon blijken dat betrokkene sinds zijn aanvraag (dd.22.05.2018) tot 28.08.2019 was tewerkgesteld. Het betrof onderbroken uitzendtewerkstelling, waardoor art. 42bis §2, 2° van de wet van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is op betrokkene. Betrokkene is na 28.08.2019 niet meer in loondienst geweest. Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegdedienst voor arbeidsbemiddeling.

Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van de beëindigde tewerkstelling van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, echter intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing en kan hij dus niet meer beschouwd worden als werknemer.

(...)

Aan de hand van de aangeleverde bewijzen kan afgeleid worden dat betrokkene sinds 02.09.2019 arbeidsongeschikt is en hiervoor een uitkering geniet. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs heeft voorgelegd m.b.t. de reden van de arbeidsongeschiktheid, niettegenstaande hem hiertoe de gelegenheid werd geboden naar aanleiding van onze uitnodigingsbrief. Betrokkene wenst naar alle waarschijnlijkheid, op basis van de verkregen uitkering, aan te tonen dat hij bij gebrek aan een economische activiteit kan beschikken over bestaansmiddelen en als houder van toereikende bestaansmiddelen het verblijfsrecht te kunnen verderzetten (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Uit nazicht en analyse van de documenten diende echter vastgesteld te worden dat de inkomsten, verkregen uit deze arbeidsongeschiktheidsuitkering onvoldoende hoog zijn. In het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel wordt bepaald dat de bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen er rekening wordt gehouden met de persoonlijke

situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Betrokkene heeft twee minderjarige kinderen ten laste.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, voorafgaand aan de bestreden beslissing, in België een recht op verblijf van meer dan drie maanden genoot als EU-werknemer. Dit wordt in de bestreden beslissing overigens uitdrukkelijk bevestigd. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker sedert 28 augustus 2019 niet meer in loondienst was tewerkgesteld. De gemachtigde heeft echter tevens vastgesteld dat de verzoeker, in antwoord op de brief van 24 april 2020 (cf. supra, punt 1.3.) *“een attest van arbeidsongeschiktheid van Bond Moyson voor de periode 02/09/2019 tot 31/07/2020”* heeft overgemaakt. Ook deze vaststelling strookt met de stukken het administratief dossier. De gemachtigde was, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, dan ook op de hoogte van het gegeven dat de verzoeker van 2 september 2019 tot 31 juli 2020, en dus tijdelijk, arbeidsongeschikt was.

De verzoeker wordt bijgetreden waar hij aanvoert dat een Unieburger, die zijn verblijfsrecht verkreeg als werknemer, overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, het verblijfsrecht op grond van het statuut van werknemer behoudt in geval van tijdelijke arbeidsongeschiktheid door ziekte of ongeval. Uit de bewoordingen van artikel 42bis, §2, van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat het behoud van het verblijfsrecht als werknemer in geval van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van ziekte of ongeval, nog aan bijkomende voorwaarden is onderworpen. De verzoeker kan dan ook evenzeer worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij in dat geval niet bijkomend dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de arbeidsongeschiktheid van de verzoeker en de uitkering die hij in dat verband krijgt, bekijkt vanuit de vraag of de verzoeker zijn verblijfsrecht kan behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit niets blijkt evenwel dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoeker het statuut van werknemer kan behouden overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, met name in geval van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van een ziekte of een ongeval. Het motief in de bestreden beslissing: *“dat betrokkene geen enkel bewijs heeft voorgelegd m.b.t. de reden van de arbeidsongeschiktheid, niettegenstaande hem hiertoe de gelegenheid werd geboden naar aanleiding van onze uitnodigingsbrief”* doet hieraan geen afbreuk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de gemachtigde op 24 april 2020, via de burgemeester van de stad Gent, aan de verzoeker een brief heeft overgemaakt waarin wordt aangekondigd dat overeenkomstig artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet (of 42ter, §3 of 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet) wordt beoogd te controleren of de verzoeker nog aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht voldoet. In dit schrijven, dat duidelijk werd verstuurd in het kader van de voorbereiding van de huidige bestreden beslissing, wordt uitdrukkelijk aan de verzoeker gevraagd binnen de 15 dagen na ontvangst van de brief stukken voor te leggen, wat betreft het bewijs van activiteit in loondienst, of het bewijs van een eventuele zelfstandige activiteit, of het bewijs van de hoedanigheid als werkzoekende, of het bewijs van de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of het bewijs dat de verzoeker student is. Daarnaast wordt uitdrukkelijk gevraagd of de verzoeker, of een van zijn familieleden, beschikt over humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier. In deze brief wordt vervolgens vermeld: *“De betrokkene kan alle bewijsstukken en een kopie van deze ondertekende brief naar onze dienst, Bureau EU, sturen, per mail lv.eu@ibz.fgov.be of per post naar ons adres ter attentie van Bureau EU. Betrokkene kan de ondertekende brief en de bewijsstukken ook via uw dienst aan ons overmaken”*.

In het administratief dossier bevindt zich een e-mailbericht van 4 mei 2020 van de stad Gent, gericht aan “LV EU”, dat onder meer luidt als volgt: *“Wij ontvingen een mail van de buurtinspecteur nav uw vraag om bijkomende stukken in te dienen. Betrokkene heeft blijkbaar een hartoperatie moeten ondergaan en ontvangt hij daarvoor een uitkering van de Bond Moyson. De buurtinspecteur heeft dit opgevraagd bij het ziekenfonds. U vindt deze attesten in bijlage terug”*. Hieruit volgt dat het administratief dossier op zijn minst een indicatie voor de reden van de arbeidsongeschiktheid van de verzoeker bevat. De verweerder kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen opwerpt dat de hartziekte en de operatie voor het eerst in het verzoekschrift worden aangehaald. Evenmin kan de verweerder worden gevolgd in de repliek dat de verzoeker voor het eerst in zijn verzoekschrift uiteenzet dat hij vanaf 1 augustus 2020 terug zal kunnen werken. Het wordt

immers niet betwist dat de verzoeker “*een attest van arbeidsongeschiktheid van Bond Moyson voor de periode 02/09/2019 tot 31/07/2020*” heeft voorgelegd.

Daarenboven, hoewel het hogergenoemde schrijven van de gemachtigde van 24 april 2020 wél vraagt naar al het voorgaande en dus wel naar eventuele humanitaire elementen waarmee de gemachtigde moet rekening houden bij een eventuele beëindiging van verblijf, zoals voorzien in artikel 42*bis*, § 1, van de Vreemdelingenwet, wordt niet gevraagd naar elementen die de verzoeker kan voorleggen om zijn verblijfsrecht te behouden, zoals bepaald in de wettelijk voorziene gevallen. Er wordt ook niet verwezen naar artikel 42*bis*, § 2, van de Vreemdelingenwet, waarin de vier uitzonderingsgevallen worden opgesomd waarbij het verblijfsrecht als EU-werknemer behouden blijft. Bijgevolg kan het *in casu* aan de verzoeker niet verweten worden dat hij volgend op dit schrijven van 24 april 2020 niet reeds al zijn stukken aangaande zijn hartoperatie en bijhorende behandelingen heeft voorgelegd. Alvorens het verblijfsrecht te beëindigen, is de gemachtigde ertoe gehouden zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en dus de verzoeker hieromtrent zorgvuldig te horen. De verweerder bleef in het voorliggende geval in gebreke om een zorgvuldige en accurate bevraging te doen.

Gelet op al het voorgaande kan de verweerder niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen opwerpt dat bij het nemen van de bestreden beslissing deugdelijk werd onderzocht of de verzoeker op een andere wijze zijn verblijfstitel zou kunnen behouden en dat omtrent elke mogelijkheid tot behoud van het verblijfsrecht werd gemotiveerd waarom de verzoeker hieraan niet voldoet. Hoger werd vastgesteld dat de gemachtigde is voorbijgegaan aan het duidelijk uit de wet, met name uit artikel 42*bis*, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, voortvloeiende behoud van het verblijfsrecht als werknemer in geval van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van ziekte of ongeval.

De Raad benadrukt voorts dat de wet ter zake geen verdere appreciatieruimte biedt: indien de EU-werknemer ten gevolge van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is, dan behoudt de Unieburger het verblijfsrecht als werknemer en dan kan het verblijfsrecht dus niet worden beëindigd op grond van het gegeven dat de burger van de Unie “*niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, [...] bedoelde voorwaarden*” (cf. artikel 42*bis*, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet voorziet immers slechts in de mogelijkheid (‘kan’-bepaling) om het verblijfsrecht van Unieburgers te beëindigen op grond van artikel 42*bis*, §1, van de Vreemdelingenwet, terwijl artikel 42*bis*, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet in absolute termen bepaalt dat het verblijfsrecht van de EU-werknemer, die tijdelijk arbeidsongeschikt is als gevolg van ziekte of ongeval, behouden blijft. De verwijzing in de bestreden akte naar het gegeven dat de verzoeker het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of een werkgeversverklaring, zoals bedoeld in artikel 50, §2, 1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), is dan ook noch decisief, noch deugdelijk. De verweerder heeft in de nota met opmerkingen overigens zelf erkend dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit, maar wel op basis van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde ten onrechte geen onderzoek heeft gevoerd naar het in artikel 42*bis*, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziene behoud van het verblijfsrecht als werknemer. Aangezien het behoud van het verblijfsrecht direct voortvloeit uit de wet, houdt deze onregelmatigheid niet enkel een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet zelf.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet is bijgevolg aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bijgevolg dienen het tweede en het derde middel niet onderzocht te worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE